

tighed søvnedes et Bederlag i et større Udbytte end det, der opnaaedes af den Døvne og Udygtige. Der behøvedes efter denne Forberedelse kun Exempler paa, at en haandgribelig Forskjel i saa Henseende virkelig kom tilstede for Nøgles Vedkommende, uden at berøre den hele Masse i sin Almindelighed, for at Utilfredsheden kunde faae en i hvert Tilfælde tilsyneladende berettiget Næring, og disse Exempler lode heller ikke længe vente paa sig. Det var atter Trangen til Arbeidskraft, som her gjorde sin Virkning gjældende.

Foruden Landarbeiderne findes der, som bekjendt, endel Arbeidere i Byerne, beskæftigede med forskjelligt Erhverv, der ikke kræver nogen fast Tjeneste, og som derfor betales for kortere Terminer, i Reglen dagvis. Den almindelige Benævnelse for denne Slags Arbeidere er „Porters“. Efterhaanden som Markarbeidet krævede flere Kræfter, blev der, tiltrøds for Arbejderregulationernes Paabud i modsat Retning, paa flere Steder gjort Forsøg med at oversføre Portersystemet ogsaa paa Landarbeidet, idet man antog Folk, der boede i Byerne, til at arbejde paa Plantagerne uden at træde i nærmere Tjenesteforhold til disse. Disse „Porters“ lønnedes da med 20—25 Cents om Dagen, men havde intet frit Hus, ingen Allowance eller deslige som de faste Arbeidere. Efterhaanden som dette System, der i sin oprindelige Form kun egnede sig for de umiddelbart ved Byerne liggende Plantager, kom mere i Brug, og navnlig da det udstrakte sig til de længere fra Byerne liggende Plantager, blev det for besværligt at have de nævnte Porters liggende om Natten i Byerne, hvorfor Cieren af vedkommende Plantage saa sin Fordel ved at lade dem boe paa denne, ligesom det ikke var sjældent, at de ogsaa fik nogen Allowance. Følgen heraf var altsaa den, at der paa samme Plantage, i samme Hold Arbeidere og med det samme Arbejde, af den i fast Tjeneste staaende Besætning kun tjentes halvt saa meget som af den i et løsere Forhold til Plantagen staaende Porter, der desuden ikke var bunden for længere Tid ved noget contraktligt Forhold. At Sligt med Nødvendighed maatte fremkalde Misundelse og en dybt indgribende Misfornøielse hos de faste Landarbeidere — der naturligvis ganske saa bort fra, at det faste Tjenesteforhold under Arbejderregulationernes Vilkaar paa den anden Side sikrede dem mod Nød i trange Tider — kan neppe vække Forundring. Imidlertid var det berørte Forhold, ganske affect fra dets særlige Conseqventer, lovstridigt, og da det greb om sig, blev det ogsaa gjort til Gjenstand for Paatale fra Politiets Side, i hvilken Anledning der opstod forskjellige Rietsager mod de Plantagebestyrere, der anvendte Systemet. Ved nogle deraf følgende Domme bleve Lovovertræderne straffede med Bøder, men de senest i den Anledning reiste Sager bleve henlagte, fordi man vilde oppebie Tværskjøttelsen af den allerede i flere Aar nærede Tanke om Oprettelse af et eller flere Fælles-Sukkerfogerier paa St. Croix. Ved Etableringen af disse var det en naturlig Forudsætning, at Arbejderregulationerne maatte falde, og saaledes det fuldstændigt frie Arbejde indtræde; man vilde derfor ikke ved directe Indgreb forhindre det til det frie Arbejde stærkt grændsende Portersystem i at udvikle sig, hvad det ogsaa navnlig paa den vestlige, stærkest sukkerdyrkende Del af Øen gjorde i den Grad, at enkelte Plantageeiere have haft flere Porters end faste Folk til Dyrkning af deres Marker. Idet man derfor lukkede Øinene for det Uvovlige i Portersystemets Anvendelse paa Landarbeidet, oversaa man imidlertid tillige den Fare, der ligger i at stille forskjellige Individuer af den samme Art og med den samme Tjenstydelse under forskjellige Lønningsvilkaar. Upaatvivelig skete dette i sikker Formodning om, at Arbejderregulationernes Ophævelse, der efter Bestemmelsen i Lov af 25de Februar 1876 § 5 maatte antages at ville indtræde senest den 1ste October 1881, var saa nær forestaaende, at Arbejderne kunde ventes at ville have Taalmodighed nok til at oppebie den, og at Terminen, naar Fællessukkerfogeriet